

اجزای

۷۳

من از خونت عمرم به سبک آمد نام
 که سگ ولده و ولده اش خورشید است
 که ما تک بر نفس کویم و محصال است
 که طعم زندگی تلخ نل من دارد
 نه نور سادش عشق و نه لذت دمار
 نه عطوباد بهارال و جلوه گلزار
 نه نور نفسش این صبح در لب مهتاب
 نه رقص ندی سدفوران به دانش آب
 و صحنه اش طبیعت عجیب تمامائی است
 چه کس کند انکار؟
 که روح انسان شفاق عشق و زیانی است ...
 تو ای جوان گلستان
 تو ای مجسمه بهار
 اگر که فک بودی من بر این کس
 بیادیت و دل را بوزد آن آتش
 که من کرده طور آندام سراسر عمر
 چه برگراره که بوقت
 هزار سطله گیر به سینه ام از وقت

لندن مارس ۱۹۸۵
 زاده